

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce **V. O.**, nar., st. příslušnost Nigérie, t.č. zajištění v ZZC Běla, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur, advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agent, se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.1.2015, č. j. č. j. KRPB-280222-53/ČJ-2014-060027-50A,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu výroku, neboť žalovaná porušila § 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, § 68 odst. 3 správního řádu, § 129 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení. Pokud jde o skutkový stav, žalobce uvedl, že dne 17.11.2015 byl zajištěn na základě rozhodnutí žalovaného správního orgánu za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu EU podle § 129 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů, měla skončit 15.1.2015, žalovaná proto vydala 9.1.2015 rozhodnutí o prodloužení zajištění o 14 dní, dne 27.1.2015 obdržel další rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 57 dnů, které napadl žalobou.

Dublinské nařízení stanoví podmínky pro možnost zajištění žadatele o mezinárodní ochranu v čl. 28, které obsahuje základní pravidlo, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí

trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle nařízení. Toto je základní pravidlo pro posuzování zákonnosti zajištění osob v režimu Dublinského nařízení, které stanoví nejzazší dobu, po kterou je možné žadatele v tomto režimu zajistit. V uvedeném článku jsou stanoveny specifické lhůty a podmínky, které stanovují základní předpoklady pro naplnění generální klauzule, pro náležité provedení všech správních řízení. Žalobce namítá, že žalovaná neprovedla náležitě správní řízení v otázce lhůt pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, která nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu a členský stát, který vede řízení, v těchto případech požádá o urychlenou odpověď, která musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti, jinak se má za to, že žádosti bylo vyhověno, což zakládá povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět včetně povinnosti zajistit řádně příjezd. Samotné přemístění se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději do 6-ti týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání. Je povinností správního orgánu posuzovat, jsou-li související úkony prováděny náležitě a zkoumat, zda zajištění netrvá déle, než by trvalo, byly-li by úkony prováděny náležitě. V případě žalobce nebyly dodrženy podmínky dožádaných států, když žádost ze strany českých orgánů byla podána dne 22.11.2014, Maďarsko odpovědělo po uplynutí 24 dnů, Bulharsko po uplynutí 26 dnů. Tím nastala povinnost na straně dožádaného státu k převzetí žadatele a české správní orgány měly upozornit na uplynutí lhůty a vznik povinnosti převzít v důsledku fixace a následně neprodleně rozhodnout o předání žalobce, což se nestalo. Vyslovil pochybnosti, zda české orgány v žádosti o převzetí zpět požádaly tyto státy s ohledem na jeho zajištění o urychlenou odpověď. Žalovaná měla při rozhodování o prodloužení zajišťování posuzovat, zda jeho zajištění netrvá déle, než po dobu uvedenou v čl. 28 odst. 3 a zda není prodloužováno na nezákonnou dobu. Uvedené v napadeném rozhodnutí není, proto je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.

Žalobce se domnívá, že v důsledku uvedených pochybení trvá jeho zajištění po dobu delší, než připouští čl. 28 odst. 3, neboť dne 6.12.2014 nastala zákonná fikce pro povinnost převzetí ze strany států, pak mělo následovat rozhodnutí o předání, proti němuž by se patrně odvolal, soud by patrně rozhodl urychleně, do 30-ti dnů, od 9.1.2015 by počala běžet lhůta 6 - ti týdnů stanovená v čl. 28 a uplynula by 20.2.2015.

Napadeným rozhodnutím byla doba zajištění prodloužena do 30.3.2015, tedy na dobu o 40 dnů delší oproti maximální lhůtě povolené Dublinským nařízením. Proto je rovněž napadené rozhodnutí nezákonné. Navrhuje, aby napadené rozhodnutí soud zrušil a vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství – Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 o 57 dnů. V odůvodnění uvedla, že dne 17.11.2014 rozhodla o zajištění cizince, který při kontrole na území ČR (Břeclav) předložil povolení k pobytu z humanitárních důvodů na území Maďarska, jízdenky maďarských drah na cestu do Berlína, nikoliv však doklad, který by ho opravňoval vstoupit a pobývat na území ČR. Prvotní lustraci bylo zjištěno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu na území Maďarska s neukončeným řízením, při daktyloskopování byla nalezena shoda po datu rozhodnutí se záznamem v Bulharsku a návazně na to i shoda se záznamem v Maďarsku.

V protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedl, že vycestoval z Nigérie v únoru 2013 do Turecka, pak přes Kypr do Řecka, kde pobýval několik měsíců a následně do Srbska k maďarským hranicím. V azylovém zařízení pobýval asi tři týdny, a poněvadž šlo o otevřené

zařízení, které mohl svobodně opustit, rozhodl se dále pokračovat v cestě do Německa. Správní orgán zaslal neprodleně po zajištění cizince veškeré získané podklady Dublinskému středisku s upozorněním na nutnost dotazu do Bulharska i Maďarska 22.11.2014 bylo oznámeno zahájení řízení, dne 18.12.2014 převzetí akceptovalo Bulharsko, 16.12.2014 neakceptovalo převzetí Maďarsko. OAMP požádalo dne 9.1.2015 o prodloužení zajištění vzhledem k tomu, že lhůta k zajištění skončila dne 15.1.2015, dne 9.1.2015 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění, které nabylo právní moci dne 11.1.2015 a lhůta byla prodloužena o 14 dnů jako dostatečná pro realizaci přemístění cizince do Bulharska. Dne 27.1.2015 byl správní orgán informován z Dublinského střediska o tom, že cizinec podal dne 13.1.2015 proti rozhodnutí o přemístění do Bulharska žalobu a bylo požádáno o prodloužení lhůty k zajištění. Nastala tudíž skutečnost předvídaná v čl. 27 Nařízení, a proto správní orgán rozhodl o prodloužení lhůty zajištění v souladu s čl. 28 Nařízení. Správní orgán odhadl lhůtu, v níž by měl soud o žalobě rozhodnout s tím, že k předání musí dojít do 6-ti týdnů od rozhodnutí soudu, a proto prodloužil dobu zajištění o 57 dnů. Zkoumal možné překážky předání do Bulharska, které sdílí hodnoty uznávané EU a jde o bezpečnou zemi, takže mu nehrozí žádné nebezpečí v Bulharsku. V řízení zjistil, že nemá na území ČR ani jiné země EU žádné žijící blízké příbuzné či známé.

Zkoumal a posuzoval vážné nebezpečí útěku, dospěl k závěru, že zde existuje, neboť cizinec se chtěl dostat do země EU. Nezdržel se v Bulharsku, kde poprvé požádal o mezinárodní ochranu, což před správním orgánem zamlčel, nezůstal ani v Maďarsku, kde rovněž požádal o mezinárodní ochranu, protože chtěl přicestovat do Německa. V žádné této zemi neměl v úmyslu očekávat konec řízení o mezinárodní ochraně. Za účelem dosažení svého cíle porušoval právní předpisy evropské i vnitrostátní, není zde záruka, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do předání do Bulharska. Ze shora uvedených důvodů nelze využít mírnější opatření, zvláštní opatření za účelem vycestování. V ČR nikoho nemá, považoval ji za tranzitní zemi, nemá finanční prostředky na realizaci předání, nemá se kde ubytovat. Zvláštní opatření je neúčinné, neboť je zřejmý úmysl dostat se do Německa. Není tudíž naplněna jedna z podmínek pro uložení mírnějších opatření, zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť jeho uložení by byl ohrožen výkon jeho předání. Jde o muže v mladším produktivním věku, který je zdravý, v ČR nemá žádné příbuzné ani známé, nehovoří česky, nikdy v ČR nepobýval a neuvedl žádné skutečnosti, které by bránily předání.

Doba prodloužení zajištění o 57 dnů je dostatečná, správní orgán dovodil, že v daném případě jde o lhůtu jeden měsíc od Dublinského řízení pro předložení žádosti o převzetí, která byla dodržena, neboť do Bulharska byla zaslána dne 4.12.2014, kladná odpověď došla 18.12.2014, tedy ve lhůtě. Vzhledem k tomu, že podal žalobu o přezkum rozhodnutí, lhůta se staví až do rozhodnutí soudu a následuje 6-ti týdenní lhůta pro akceptaci přijetí cizince. Stanovením prodloužení zajištění o 57 dnů správní orgán dodržel lhůtu stanovenou v nařízení, neboť v této lhůtě je reálné předání cizince do Bulharska.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním bodům uvedla následující. Dne 17.11.2014 byl žalobce kontrolován a zajištěn v mezinárodním vlaku v Břeclavi bez dokladu opravňující ho k pobytu na území ČR, ale s povolením k pobytu z humanitárních důvodů v Maďarsku, v protokolu o výsledku účastníka uvedl, že vycestoval z Nigérie do Turecka a na Kypr na studijní vízum, pak však pokračoval do Řecka, po několika měsících se vydal na cestu po Balkánských zemích. Dne 19.11.2014 podalo Dublinské středisko žádost o převzetí zpět do Maďarska, lhůta byla stanovena do 3.12.2014, Maďarsko 28.11.2014 odmítlo cizince převzít s odůvodněním, že zemi příslušnou k posouzení žádosti je Bulharsko. Dne 4.12.2014 byla zaslána žádost o převzetí do Bulharska se lhůtou do 18.12.2014 a bulharská strana akceptovala převzetí dne 16.12.2014. V obou případech nebyla překročena doba dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Dne 29.12.2014 doručil OAMP cizinci informaci o zastavení

řízení na území ČR a rozhodnutí o přemístění do Bulharska. Žalobce využil celé 15-ti denní lhůty, žalobu podal poslední den s žádostí o přiznání odkladného účinku a 6-ti týdenní lhůta pro přemístění počala běžet od akceptace bulharskou stranou, tj. 16.12.2014, která byla však podanou žalobou dne 13.1.2015 přerušena do rozhodnutí o odkladném účinku. Dobu zajištění prodloužil o 57 dnů, když přihlédl k 30-ti dnům potřebným k rozhodnutí soudu, soud rozhodl 11.2.2015, zamítl žádost o přiznání odkladného účinku žalobě a usnesení nabylo právní moci 16.2.2015. Nyní již nic nebrání přemístění žalobce do země příslušné k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Konec prodloužené lhůty zajištění o 57 dnů nastane dnem 27.3.2015, usnesení o nepřiznání odkladného účinku nabylo-li právní moci 16.2.2015, tento den představuje počátek 6-ti týdenní lhůty pro přemístění, která skončí 30.3.2015. Prodloužení o 57 dnů napadeným rozhodnutím je v celkové délce kratší než maximální lhůta, kterou je možno uplatnit podle Nařízení. Žalovaná shrnula, že lhůty stanovené právními předpisy byly dodrženy, související úkony byly ve lhůtách náležitě prováděny, prodloužení zajištění nepřekročilo maximální lhůtu, kterou je možno uplatnit podle Nařízení. Na domněnce žalobce o déle trvajícím zajištěním, než je nezbytným se spolupodílí sám žalobce v první řadě tím, že zamlčel podání žádosti o mezinárodní ochranu v Bulharsku a správní orgán na základě dokladů, které měl u sebe, zahájil řízení o přemístění do Maďarska. Žalobu proti rozhodnutí o přemístění s žádostí o odkladný účinek podal až poslední 15. den, soud rozhodl o nepřiznání odkladného účinku žalobě, žalobu k soudu proti rozhodnutí žalobce podal až po 20-ti dnech po doručení poté, co mu byl krajským soudem zamítnut odkladný účinek žalobě proti jeho přemístění. Samotné podání žaloby proti prodloužení zajištění nemá odkladný účinek. Správní orgán se domnívá, že neporušil ustanovení nařízení, jeho postup je důvodný a zákonný a navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Pokud se týká skutkových okolností zjištěných v dané věci se spisu a žalovaným, je třeba na úvod konstatovat, že celý průběh řízení o zajištění, resp. o přemístění žalobce do státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu významně ovlivnil fakt, že žalobce zamlčel správnímu orgánu, že podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, které opustil a následně pak teprve v Maďarsku. Jinak průběh cesty z Afriky do Evropy byl daný žalobcem a nebyl zpochybněn.

O prvním zajištění žalobce rozhodla žalovaná dne 17.11.2014 na dobu 60-ti dnů, dne 9.1.2015 vydala rozhodnutí o prodloužení zajištění (původně do 15.1.2015) o 14 dnů. Dne 27.1.2015 žalovaná prodloužila zajištění o 57 dnů. Ze správního spisu je prokázáno, že správní orgán postupoval náležitě, neboť oddělení Dublinského střediska dne 18.11.2014 informoval, dne 19.11.2014 byla zaslána žádost do Maďarska se stanovenou lhůtou do 3.12.2014, Maďarsko odmítlo převzít cizince 28.11.2014 s tím, že je příslušnou zemí Bulharsko, kam byla odeslána žádost o převzetí cizince se lhůtou pro odpověď do 18.12.2014, bulharská strana převzetí cizince akceptovala již dne 16.12.2014. Je doloženo, že o urychlenou odpověď bylo požádáno, a že odpovědi příslušných orgánů dožádaných států byly doručeny do dvou týdnů od obdržení žádosti. Dne 29.12.2014 bylo cizinci doručeno rozhodnutí o jeho přemístění do Bulharska, proti kterému podal poslední den lhůty 13.1.2015 žalobu s žádostí o přiznání odkladného účinku. 6-ti týdenní lhůta běžící od 16.12.2014 byla přerušena do rozhodnutí soudu o jeho žádosti o odkladný účinek. Vydání rozhodnutí o prvním prodloužení doby zajištění reagovalo na to, že dne 29.12.2014 bylo žalobci doručeno rozhodnutí o jeho přemístění s právem podal žalobu do 15-ti dnů, tedy do 13.1.2015, a poněvadž původní lhůta zajištění měla skončit 15.1.2015, žalovaná rozhodla o prodloužení o 14 dnů, tj. do 29.1.2015. V uvedené době nebylo rozhodnuto o návrhu na odkladný účinek žaloby, proto dne 27.1.2015 žalovaná rozhodla o zajištění o 57 dnů, když vycházela z doby 30-ti dnů potřebné k rozhodnutí soudu. Soud rozhodl 11.2.2015, rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.2.2015 a lhůta o prodloužení o 57 dnů zajištění končí 27.3.2015. 6-ti týdenní

lhůta odvíjející se od právní moci rozhodnutí končí 30.3.2015, a je tudíž delší, než lhůta stanovená v rozhodnutí o prodloužení zajištění. Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, že byly dodrženy všechny lhůty stanovené v čl. 28 Nařízení, jak ze strany OAMP, Dublinského střediska, tak ze strany dožádaných států, neboť v obou případech bylo sdělení doručeno do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. V postupu žalované soud neshledal pochybení, lhůty stanovené zákonem i Dublinským nařízením byly splněny. Nutno podotknout, že se žalobce v žalobě vůbec nezmiňuje o tom, že Dublinské řízení znesnadnil správnímu orgánu tím, že zamlčel podání žádosti o mezinárodní ochranu v Bulharsku a rovněž tu skutečnost, že v průběhu Dublinského řízení podal žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku proti rozhodnutí o přemístění ze dne 29.12.2014 a ke dni podání žaloby mohl tedy nabýt dojmu, že je zajištěn delší dobu než připouští zákon a Nařízení.

Po posouzení žalobních námitek žalobce jako nedůvodných, soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. března 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová